

gyermek. Nevöket nem
 Seefehlner testvérek.
 Szép és jó. — Endes
 a fölött szó, s kissé
 főleg városiak, fogalmi
 erkezetü. Nem szégyen
 k is benne. — K. I. A
 érkezett s köszönettel
 tólólag említem föl itt.
 Vilma a »virág« cz. rejti-
 k meg. — Szieberth
 svéti ünnepekhez küze-
 póra a »karácsony«. —
 gos levelkédlet örömmel
 ugó. Tudósíts, mihelyt
 de sajátkezü levélben.
 ntül elébb tehesd. —
 utalvány megjött, de a
 Ödön. Az egyik meg
 belü rejtvényt, elbeszélést
 t elő nem sorolok, egy s

ETES.

R. B. S. és J., levelei,
 eskos rojtos szélü gyü-
 jöhetnek tekintetbe.

yság.

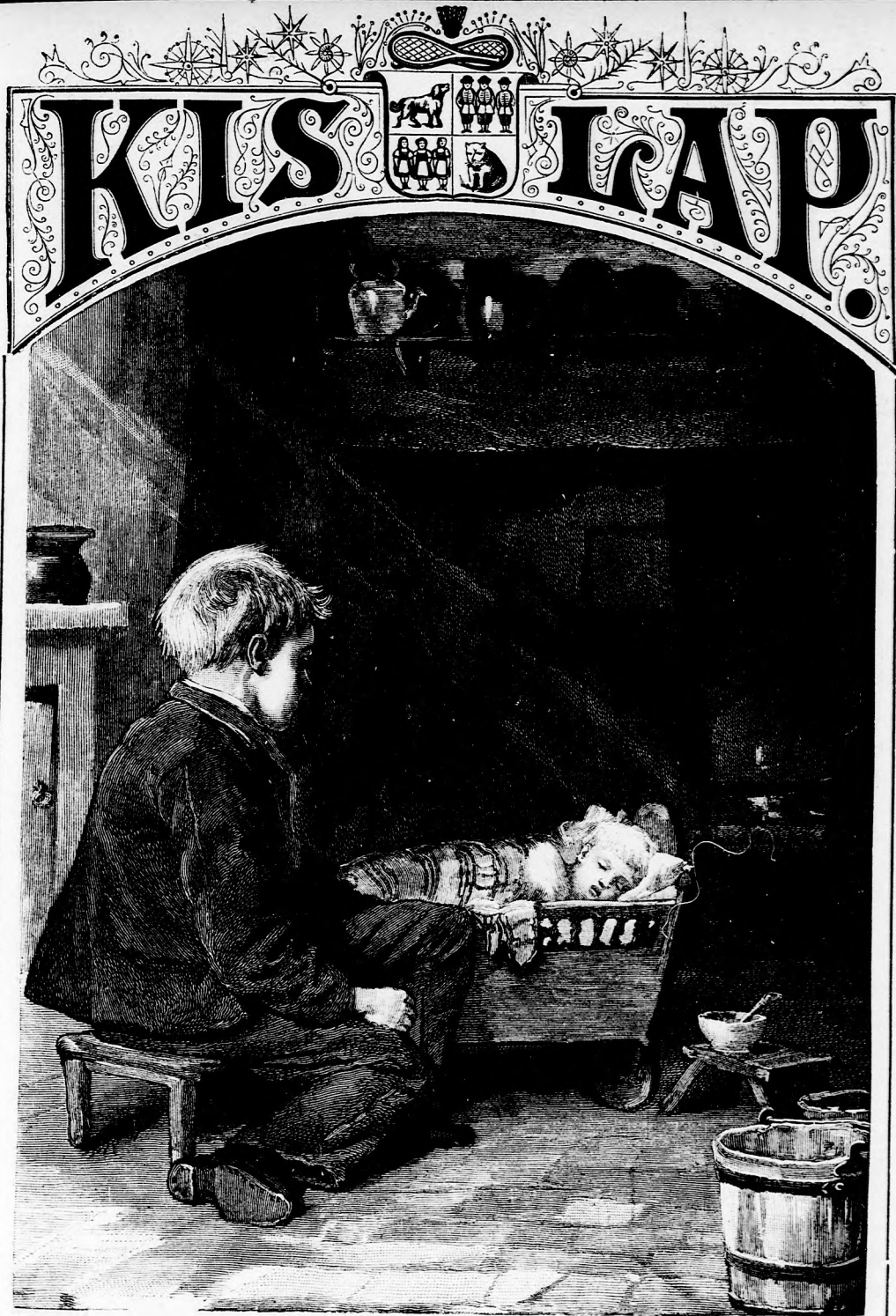
Frej Emma 1 frt. —
 A már eddig kimu-
 együtt összesen 480
 frankos arany.

árvái javára: Nav-
 Kossitzky Gizella 50
 kr. — Vargha Imre
 0.

árvái javára: Nav-
 Kossitzky Gizella 50
 0 kr. — Czeke Mari-

i vannak mutatva a
 ban.

gyen a kegyes ada-
 Forgó bácsi.

TÁVOL ÉDES ANYA. (Lásd a 172. lapon.)

s sz., Athenaeum-épület.
 omдай részv. társulat.

XXX. kötet, 11. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. márczius 14-én.

A SZERENCSE UTJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

z öreg Morvai, a mint egyik-másik dolga után járt, épen a Gerő bácsiék lakása előtt haladt el.

— Megnézem azt a kis ficzkót, nem ártott-é meg neki a tegnapi kaland az esőben. Képzelem, hogy unatkozik ott az ágyban!

Ebben persze ugyancsak csalódott a jó öreg s nagyott bámult, mikor az inastól megtudta, hogy Berti már reggel fölkel.

— Egy kicsit meglátszott rajta, hogy nincs egészen rendben az egészsége, de már mégis csak föl kellett kelnie.

A öreg ur haragosan rázogatta a fejét.

— Ejnye no! Hiszen mondtam, hagyják az ágyban!.. Gerő barátom mégis fölverte... ejnye no!...

— Talán kellett is, magyarázatá az öreg inas. Olyasmit hallottam, hogy Berti urfinak még ma el kell utaznia oda, a honnan tegnap jött meg.

— El kell utaznia? És miért?

— Nagyon beteg lett valaki... a bácsija vagy nénije, már azt nem tudom bizonyosan.

— Nagyon beteg! Ez már baj... nagyon betegnek köll lennie, hogy Bertit hívták, talán utolsó bucsuzásra... tudják, hogy nehezen szabadulhat. Ezt már nagyon sajnálom... igen kedves, derék emberek, nagy kár volna, ha valami szomorúság érné őket. És Berti egymaga utazik?

— Ugy hiszem... aligha megy valaki a kedveért.

— Hm! hm! Szegény fiu... szegény emberek... sok baj üldözi őket.

Mialatt így dörmögött magában, már megint kint volt az utcán. Az óráját nézte.

— Ha csakugyan megy, most kell indulnia. Még talán nem késő.

Intett egy bérkocsisnak, megmondta neki, hova hajtson, még pedig a lehető legsebesebben.

— Háromszoros bért kap, ha idején érek a vonathoz.

Erre a biztatásra aztán a kocsis ugyancsak közéje csapott lovainak. De szükséges is volt, mert már épen harmadszor csöngettek, mikor a vasúthoz értek. Arra már nem volt ideje Morvainak, hogy jegyet váltson, csak szaladt egyenesen az indulófélben levő vonathoz és beszált egyik kocsiba, melynek még nyitva volt az ajtaja. Hogy így majd büntetéspénzt kell fizetnie az uti jegy árán fölül, azzal keveset törődött, kivált mikor látta, ki ül a kocsiban. Berti ült ott egymaga.

Berti ugyancsak bámult, de aztán örült is, mikor látta, kicsoda az uti társa. Mert rettentően szomorú kedvben indult neki az utnak. Még egy kicsit beteg is volt, de meg folyton arra gondolt most már, hogy nagy bajnak kell lenni Dénes bácsiéknál, ha őt hívják. Aggodalmában előre is könyezni kezdett, mikor Morvai megjelenése kissé fölvidította. A öreg ur kikérdezte mindenről, biztatta, hogy nem szabad előre busulni, aztán magyarázott neki mindenfélét, amit utközben láttak s alig vették észre, mikor már ott voltak a

célnál. Hanem ekkor Berti megint csak elkomolyodott. Az öreg ur pedig így szólt hozzá:

— Kedves fiam, most aztán légy vitéz, akármiféle szomorúságot találsz, különben meglehet, nem is olyan nagy a baj. Majd meglátjuk. Elkísérlek magam is... úgy sincs egyéb dolgom.

Berti hálásan tekintett a jó öreg urra, érezte, hogy amit ez mond, igazi jószágból mondja, s ha közel van, számíthat a segítségére, vigasztalására.

Erre pedig csakhamar szükség volt. Mert a mint megérkeztek és benyitottak Anna néniékhez, magyarázat sem kellett, — szó nélkül is megértették, hogy itt nagyobb baj történt, mint gondolták. Anna néni, Elek, Ágnes kisirt szemekkel jöttek elő s a jó Dénes bácsi ott feküdt mozdulatlanul — meghalt.

Anna néni zokogva ölelte meg Bertit.

— Látni kívánt még egyszer, nagyon szeretett téged... de későn jöttél, vége!

Szomoru látvány volt az, a mint a gyászolók ott zokogtak. Morvai hiába akart nagyon vitéz lenni, ő sem tudta megállani, hanem velök könyezett. Aztán fogta a kalapját s indult, de előbb így szólt Anna nénihez:

— Asszonyom, ne feledje el, hogy van itt egy jó barátja, a kiben megbízhatik. Akármire van szüksége, forduljon hozzám... én nem vagyok ám idegen, jó barátja voltam testvérének, Berti atyjának; annyi mintha rokon volnék. Most megyek és értesítem Gerő barátomat... ő is közel rokonuk. Majd nem sokára visszatérek. Te pedig, Berti fiam, vigyázz

magadra... úgy is beteg vagy. Légy erős a szomorúságban és vigasztald jól néni-kédet.

Az öreg ur elment s Anna néni és Berti, de még Elek és Ágnes is hálásan gondoltak rá. Olyan nagy szomorúságban, elhagyatottságban, távol még rendes hajlékuktól is nagyon jól esett azt tudniok, hogy van itt egy derék férfi, a ki a szűkségben nem hagyja el őket.

Mikor kisírták magukat, Berti nagyot sohajtva kérte Anna nénit, mondja el, mikép történt a szerencsétlenség? Hiszen Dénes bácsi egészen ép és egészséges volt, mikor harmadnapja elvált tőle.

— Igen! Nem is gyanította ő maga sem, hogy a Gondviselés megszámlálta óráit. Vigan voltunk, midőn hirtelen rozsul lett s orvost hívtunk, ez pedig mindjárt azt mondta, hogy nagy a veszedelem. Dénes bácsi maga is tudta ezt és kívánta, hogy téged hívassunk. Tudod-e miért?

— Nem tudom kedves nénikém... azaz gondolom... Dénes bácsi szeretett, én is szerettem, hát azt akarta, hogy még egyszer lásson.

— Igen, és mondani akart neked valamit. Rám bizta, hogy mondjam meg neked. Így szólt: »Mondd meg Bertinek, hogy én bizom ő benne. Most még jóformán gyermek, de ha felnőtt, derék ember lesz belőle, legyen ő támaszod neked is, kedves nőm, és a szegény Ágnesnek. A míg ez bekövetkezik, sokat fogtok szenvedni, mert szegényül hagylak hátra; de a jó Isten majd megsegít és ha Berti emberré lesz, majd ő sem fog elhagyni.«

(Folytatása következik.)

AMI KUTYA KALANDJAI VIZEN ÉS SZÁRAZON.

— Mese. —

Irta: Perényi Dezső.

TÖRTÉNETÜNK hőse gyönyörű, fehér kis uszkár, értelmes fekete szemekkel, Irénke kedvence. Irénke és valamivel idősebb bátyja, Jenő, fésülték és kefélték a kis állatkát, s Ami nem kevésbé volt büszke az ő szép külsejére. Irénke szerette is nagyon s reggel mindig eltett az ő kedvencének egy darabka czukrot, melyet aztán Ami evett meg vig ropogatással.

Mindamellet, hogy kitűnő dolga volt az elkényeztetett kis állatnak, nem volt egészen megelegedve a sorsával, sőt visszaélve gazdái jóságával, mogorva s rakoncátlan lett.

Kivált Ferencz bácsira s Julcsára, a szobaleányra, volt haragos. Ha ezeket látta, oda volt nyugalma; ugatott, morgott és semmivel se lehetett megbékíteni. A mamácska már ugyan néha meg akarta verni a kis nyígós ebet, de Irénke mindig addig kért, rimázkodott érte, míg bocsánatot nyert. Egy szép nap Ami kényelmesen elterpeszkedett apácska székén, a puha vánkosra feküdve s gondolkozni kezdett. Eszébe jutott,

milyen jó dolga van a szomszéd kutyájának, annak a fekete, szurtos Bodrinak; hányszor mesélte el neki, hol járt mindennütt a gazdájával, messze városokban s fürdőhelyeken, látta a tengert, látott nagy hegyeket és sok egyebet. Ami na-

gyon boszus lett s elgondolkozott, hogy hát miért nem viszik el őt is? Aha, persze... nem szeretik eléggé. Mindig is mondja Irénke mamája, ha elutaznak: Amit, a kis kutyát, itthon kell hagyni, neki itt jobb dolga lesz. Még tovább is gondolkozott volna, ha egyszerre, jó barátja, a kanári madár, félbe

TORKOS LENKE. I. (Lásd a 176. lapon.)

nem szakítja:

— No koma, de búsan ülsz ma ott, pedig milyen jó dolgod van. Szabadon járhatsz, kelhetsz.

— No én ugyan ki sem állanám abban a szűk kalitkában, mondá Ami: mért nem szököl meg? Hányszor, de hányszor van nyitva a kalitka ajtaja!

— Nem vagyok bolond — felelé a kanári — hogy majd éhen vesszek. Inkább itt maradok.

a szomszéd kutyájá-
szurtos Bodrinak;
eki, hol járt minde-
essze városokban s
a tengert, látott
k egyebet. Ami na-
gyon boszus lett
s elgondolkozott,
hogy hát miért
nem viszik el őt
is? Aha, persze...
nem szeretik elég-
gé. Mindig is
mondja Irénke
mamája, ha el-
utaznak: Amit, a
kis kutyát, itthon
kell hagyni, neki
itt jobb dolga lesz.
Még tovább is
gondolkozott vol-
na, ha egyszerre,
jó barátja, a ka-
nári madár, félbe

búsan ülsz ma ott,
god van. Szabadon

an ki sem állanám
ában, mondá Ami:
? Hányszor, de hány-
itka ajtaja!
k bolond — felelé a
éhen vesszek. Inkább

— De hát más ezer madár is itt
repül künn a szabadban s még sem vesz
el éhen! Te talán különb vagy náluknál?

— Az én hazámban mi is szabadon
élünk, hanem az messze van innen! mondá
a kis kanári sohajtozva.

— Messze? De hát honnan szárma-
zol te? kérdé kíváncsian.

— Én a Kanári szigetéről szárma-
zom; ott lakott atyám és anyám is.

— Mért hagy-
tad el akkor őket?

— Az hosszú
történet. Elégszer
figyelmeztettek ők
engem, legyek
óvatos; én azonban
mint afféle szele-
burdi, rá mentem
a lépre s most itt
vagyok!

Ami nem akarta
tovább folytatni a
beszélgetést. Lefe-
kült előbbi he-
lyére s mélyen
elgondolkodott a
hallottak fölött.

Ez alatt Julcsa
belépett. Ami mérgesen elkezdett morogni.

— Micsoda? Haszontalan kis állat-
ja! A selyem vánkoston fekszik, még sincs
megelégedve! Mégy le?

Ami azonban nagyon rossz kedvű
volt s midőn Julcsa el akarta kergetni,
fehér kötényt kapta meg s egy nagy
darabot lehasított róla.

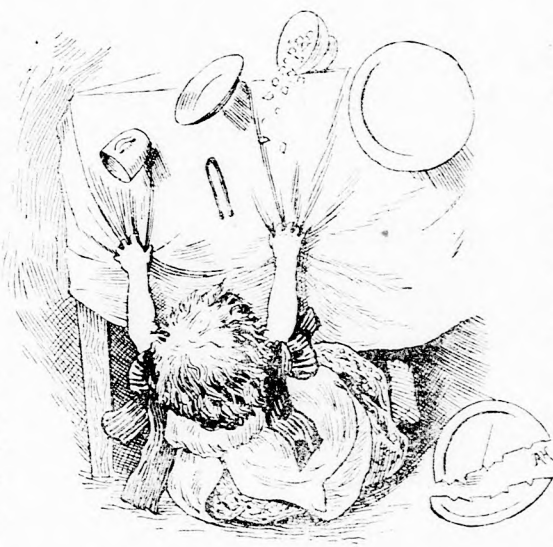
— No megállj! kiáltá haragosan
Julcsa; s evvel futott a seprő után. Póru

is járt volna Ami, ha véletlenül be nem
lép a zajra Irénke. Julcsa, a kis leány
kérdésére megmutatta elszakított köté-
nyét; Irénke haragosan nézett a kis bü-
nösre.

— Megérdemelnéd, hogy megverje-
lek, mondá; ma azonban még megkegyel-
mezek, de utoljára! Czukrot azonban nem
kapsz.

— Na, gondolá Ami, csak hogy így
van! Czukrot majd
kapok, hisz az én
kis gazdám nem
is volna képes...

Irénke azonban
ma nagyon is el
volt keseredve; rá
sem nézett Amira.
S valóban, midőn
Julcsa behozta a
reggelit, ámbá
Ami csaholt, ug-
rált s huzogatta
az Irénke ruháját,
a szokott darabka
czukor elmaradt.
Mérgesen a sa-
rokba huzódott s
aludni akart; de

TORKOS LENKE. II. (Lásd a 176. lapon.)

íme: belépett Ferencz bácsi. Ami eleinte
egészen csöndesen viselkedett, föltett szán-
déká lévén a hibát jóvá tenni. Ferencz bácsi-
nak azonban nagyon ropogós cipői voltak.
Ami pedig a csizmaropogást ki nem áll-
hatta; s midőn mellette elhaladt, felug-
rott, és a Ferencz bácsi lába felé kapott.
Hanem ugyan rosszúl járt, mert Ferencz
bácsi jókorát húzott végig rajta a kezé-
ben levő pálczával. Ami vonítva húzta

be a farkát s a nyitva levő ajtón ki a pitvarba, onnan le a lépcsőn, ki az utcára. Futott, a mig csak ki nem dőlt. Végre, midőn már azt hitte, elég messze futott, fáradtan leült egy kapu alá. Alig fűtta ki azonban magát néhány perczig, midőn egy nagy hentes kutya jött ki a házból.

— Mit akarsz te itt? harsogott feléje a nagy állat. Lódulj innen!

— Rögtön megyek, mondá Ami megszeppenve. Hagyj kérlek legalább kipihennem.

— Nem bánom, mordult vissza a roppant szeléndek jószívűen. Honnan jössz?

— Messziről nagyon.

— S hova mész? kérdé az óriás kutya.

— Megszöktem hazulról, felelé Ami. Rosszul bánt velem a gazdám, megvert s most a Kanári-szigetre akarok menni. Azt mondotta pajtásom a kanári madár, hogy ott gyönyörű élet van.

— Biz azt rosszul tetted, hogy megszöktél; nem is látszol te olyannak, mint a ki nem kapott volna bőven enni; tanácsom, térj haza, innen pedig lódulj!

Ami nagyon megszontyolodott s jobbnak látta tovább menni.

— Be goromba egy kutya! gondoló magában; s evvel bucsú nélkül ott hagyá.

Ismét sokáig kóborolt a városban szerte, mig végre ki is ment a szabadba s az erdőbe jutott. Nagy kedvvel hempergett a fűben s futkározott. Így mulatozva, egyszerre egy nagy tóhoz ért, melynek közepén kis sziget volt.

— Ahá! mondá; itt van a Kanári-sziget! Megkérdézem ezektől a kis halaktól, hogy juthatok arra a szigetre?

Mindjárt meg is szólított egy halacs-kát; ez azonban, miután meghallgatta, tova uszott. Most jutott eszébe Aminak, hogy a halak nem tudnak beszélni.

— Persze, mástól kell kérdeznem, mondá magában s tüstént meg is szólított egy nagy zöld békát.

— Csak balra tarts, felelé ez.

Ami tehát tüstént utnak indult. Egy kis kóborlás után megint csak a tóhoz jutott.

— No most már át kell usznom, gondoló.

Ami azonban nem nagyon volt a hideg fürdéshez szokva s nem is bizott magához, tud-e uszni? Hallotta azonban, hogy a kutya tud uszni s így ő is neki batorodott. Óvatosan nyujtotta be lábait a vízbe s végre beleugrott. Brrrr, de hideg volt! Ami bátran elkezdett uszni a sziget felé. Egyszerre egy nagy fehér madarat látott maga előtt, amely keményen rivalt reá.

— Merre, merre te kis csavargó? Fordulsz mindjárt vissza?

— Kérlek, ne bántsd! El akarok menni a szigetre.

— Persze; ott van az én fészke; a feleségem nem szereti, ha háborgatják. Fordulsz mindjárt vissza? Még csak ez köllene!

Mit volt mit tenni: Ami boszusan vissza fordult s kíséerte őt a nagy hattyu. Már majdnem elérte a partot, midőn lába vízi növényekbe akadt. Nagyban vergődött, de nem bírta kiszabadítani a lábait. Erőlködött, kapálózott — hasztalan! Már fogytán volt az ereje, midőn hirtelen erős kéz kapta meg s kiemelé a partra.

— Mily szép kis kutya! mondá a pajtásához egy fiu, kiemelve Amit a vizből.

— Érdemes is fáradni az ilyen hitvány kis dögért! mondá a másik. — Mit akarsz tenni vele?

— Szép kis kutya, mondá az, aki Amit megszabadítá; jócskán kapok majd pénzt érte, mert bizonyosan elveszett.

— Abból a jutalomból egy részt nekem is adsz, én figyelmeztettelek reá! mondá a másik fiu.

— Igen ám, felelé az első, de én meg a vízbe mentem érte!

— Meg akarod várni a míg hirdetik a kis kutyát, vagy magad akarod hirdetni?

— Mi közöd hozzá? szólott indulatosan az első.

Evvél fogta a didergő állatkát s nagy sietve hagyta el társát.

Ismét a városba vitték vissza Amit. Nem mentek azonban messze; egy szűk kis utczába fordultak s egy piszkos ház előtt állottak meg.

A fiu belépett.

— Jó napot Sári néni, mondá egy öreg aszszonyhoz; nézze, mit hoztam!

— Mi az? Kis kutyát? Uram ne hagyj el! Az kellett még, hogy kutyát hozzál! Hiszen a Miczus kikaparja mind a két szemét. Még ilyesmit!

— De mikor olyan szép kutyácska! Aztán sokáig úgy sem lesz itt, s jól megfizetnek érte.

— Persze! Majd napokig etessem ingyen! Elvidd mielőbb, azt mondom!

— Jól van, jól, — mondá a fiu. Ezzel fogott egy zsákot s bele dugta Amit.

Szegény Ami! Nagyon kezdte bánni, hogy elhagyta jó kis gazdáját, s bizony már annyin ment keresztül, hogy inkább otthon szeretett volna lenni, mint ebben a sötét zsákban.

Sokáig vitték. Végre egy házba tértek s Ami kiszabadult a zsákból. Barát-ságos szobában voltak. A fiu egy természetes széles vállú emberrel beszélt, aki roppant csizmában járt és egy nagy ostort tartott a kezében.

— Jól van jól, mondá; de tizenöt forint sok pénz ám; aztán nem is tud sokat ez a kis állat legföljebb ha egy pár forintot ér meg.

Aminak égnek állott minden szőre szála, s borsódzott a háta, ha arra a nagy ostorra nézett.

— Nem adhatom alább, annyira szeretem! Régi jó pajtásom, játszótársam — mondá a fiu; igazán el sem adnám, hanem beteg édes anyám s

— No hát itt a tizenöt forint, mondá a széles vállú ember, s evvel intett a fiúnak, kinek a tenyerébe leolvasta a pénzt.

— Köszönöm szépen, igazgató ur, — mondá a vásott fiu s gyorsan távozott.

— Jó vásárt csaptam! mondá magában az az erős nagy ember; kurta kosztontartom s egy kis veréssel, remélem, használható kutya válik belőle.

Ezzel fogta Amit s belökte egy nagy ketreczbe, hol több fekete, s fehér, nagyobb és kisebb kutya szűkölve, sivitva s ugatva fogadta a jövevényt.

— Csitt! Csönd legyen! mordult rájuk a gazda s egyet suhintott ostorával. A kutyák félénken meghuzódtak, a földre lapultak s csak miután elment, akkor vet-

ték ismét körül Amit. Borzasztó sok kérdéssel ostromolták s alig bírta megtudni, hova jutott.

— Kutya-komédiába kerültél, mondá egy öreg fekete uszkár. Mi a művészetünk által tartjuk fen gazdánkat.

— Művészet? No akkor jól van! vigasztalódék Ami. Én nagyon szeretem magamat produkálni, s aztán tudok is sokat. Szépen lábat nyujtok, szolgálók; igaz ugyan, hogy néha elbukom; de általában jól megy a mesterség s gyakorlat a fődolog.

— No ennél ugyan többet kell tudnod, mondá a fekete kutya; tudom megunod hamarosan a dicsőséget!

Nem sokára volt is alkalma meggyőződni a felől, mi mindent kell tudnia egy igazi tudós kutyának. Megjelent a széles vállú férfit s kieresztette őket, aztán kezdődött a próba.

Először is háromszor vagy négyszer körül kellett járniok a szinpadocskát a hátulsó, aztán az első lábakon; továbbá átugraniok többféle abroncon, széken stb. Végre egy kis kocsi is hoztak be, amelybe a szolga befogott négy kutyát. Egy majom felugrott a kocsi helyére, két

majom hátul kapaszkodott fel s aztán hajrá!... utczu neki!.. mentek villámgyorsan a szinpad körül.

Nagysokára végett ért az előadást megelőző próba.

Most Amira került a sor.

A korbáctól való félelmében minden

művészetét megmutatta. Hol a jobbik, hol a balsó lábát nyujtogatta, meg hátsó lábaira is ült. Evvel azonban nem volt

— Holnap te is felléphetsz! mondá távozás előtt egy este az igazgató.

*
*
*
Iréнке nagyon szomorodott az Ami eltünése fölött s jó sokáig nem birt megvigasztalódni.

Egy este, mikor épen iskolai dolgozatait végezte volt, Ferencz bácsi lépett be mamácskával s fölszólítá Irénkét és Jenőt, öltözzenek fel gyorsan, mert olyan helyre vezetni őket, a hol nagyon jól fognak mutatni.

A gyermekek gyorsan fel voltak öltözködve s Ferencz bácsival kocsi szállításra.

Nem sokáig mentek. Egy kivilágított ház előtt álltak meg. Beléptek a terembe s Irénke mindjárt ráismert, hogy színházban vannak.

— Igen ám, de miféle színházban? — kérdé mosolyogva Ferencz bácsi.

— Tudom már, mondá Jenő. Most hirdették itt a kutya színházat, ide vezett bennünket kedves Ferencz bácsi.

— Kutya-színházba? — mondá vontatott hangon

Iréнке.

— Már csak verd ki a fejedből azt az Amit! Elveszett s nem tudtuk megkapni. Eddig van!

Ferencz bácsi szavainak a függöny felgördülése vetett véget.

Mind feszülten nézték most a kutyák s majmok művészetét. Először is különféle nehéz ugrásokat csináltak, aztán katona ruhába öltöztetett öt kutyácska egy hatodikát, amely nyilván katonaszökevény volt, hozott be. Megkötözték, aztán: egy... kettő... három!... s mind az öt elsütötte a puskáját s a kutya halottnak tetteve magát, összerogyott. Azután berobogott a kis kocsí a befogott kutyákkal s a szépen feöltöztetett majmokkal. Végre mind a kutyák s majmok felvonultak különféle maskarákban és ime — — — —

Iréнке egyszerre elsápadt s hangosan kiáltá:

— Ami! Ami!

Roppant zavar történt erre a színpadon. Egy kis fehér kutyácska, a többiekén áttörtetve, egyenest Irénkéhez futott, az ölébe ugrott, össze vissza nyalogatá arczát és kezeit s még a Ferencz bácsi kezeit is megnyalogatta.

Ezalatt a színpadon a kutyák összevissza futkostak s ugráltak. Szörnyű zenebona támadt. Az igazgató dühösen csapkodott maga körül az ostorával, de mind hiába; — kénytelen volt az előadást félbe szakítani, s a függönnyt lebecsátani.

Ezalatt Ferencz bácsi sietett Irénkével és Jenővel ki a szabadba.

A színház előtt aztán hátra hagyta őket s maga sietett az igazgatóhoz.

Nemsokára vissza is tért. Mosolyogva mondotta Irénkének, hogy a színház igazgatója nagyon röstelli az esetet; sajnálja nagyon, hogy mielőtt meggyőződött valjon

a kutya valóban azé a gonosz fiúé-e, drága pénzen megvette tőle. Különben szívesen visszaadja, csak kéri, adnák vissza neki azt a kis komédiás ruhát, a melyben Ami működött.

* * *

No volt aztán otthon nagy öröm!

Hanem Ami is megjegyzé magának e leczkét s Ferencz bácsit meg Julesát soha sem bántotta ezentul, hanem illedelmes jó kis kutya lett.

* * *

E vonzó művecskét szerzője a következő sorok kíséretében küldé be:

Kedves Forgó bácsi!

E kis történet, azt hiszem, olvasó társaim tetszését meg fogja nyerni, kívánt ha megmondom, hogy az itt közlöttek közül sok az igaz s hogy az itt leírt módon találtuk fel Amit.

*Kedves Forgó bácsinak
maradok igaz híve*

br. Perényi Dezső.

* * *

Valóban én is azt hiszem, hogy a kedvesen előadott kis történet írója nem csalatkozott, midőn azt reméli, hogy Ami sorsa iránt mindnyájan érdeklél viselkedtünk.

F. D.

A TIZESKÉK TITKA.

— Kicsi beszélyke. —

(Képpel a 168-169. lapokon.)

Csodálkozott a mama váltig, hogy Píroska és Fannika mindig olyan éhesek, mikor a sétáról haza térnek. Nem azon csodálkozott, hogy a nagy sétától megéheznek, mert az természetes: de hát séta közben is mindig volt egy kis előle-

onosz fiú-e, drága
Különben szivesen
adnák vissza neki
t, a melyben Ami

on nagy öröm!
egjegyzé magának
csit meg Julcsát
tul, hanem illedel-

t szerzője a követ-
küldé be:

ó bácsi!
zt hiszem, olvasó tár-
gja nyerni, kívált ha
z itt közlöttek közül
az itt leirt módon

bácsinak
igaz híve
br. Perényi Dezső.

zt hiszem, hogy a
örténet írója nem
reméli, hogy Ami
n érdekekkel visel-

F. b.

K TITKA.

lyke. —
a. lapokon.)

a váltig, hogy Pi-
mindig olyan éhe-
za térnek. Nem
y a nagy sétától
rmészetes: de hát
olt egy kis előle-

ges oszonnájok, — a mama legalább azt hitte.

Piroska roppantul szeretett vásárolgatni, amit, úgy gondolom, minden kis leány szeret. És mert jó viseletű kedves leányka volt, a mama mindig adott neki egy tizeskét, mikor a kicsinyek a dadával sétára indultak. Utközben, ha megéheznek, vegyenek egy kis harapni valót.

Vettek egyszer, kétszer, hanem aztán hirtelen elmúlt Piroskának a vásárlási kedve. De az még furcsább volt, hogy a tizeske azért mégis eltűnt. Se pénz, se perecz.

— Nem lehet másképp, mint, hogy maga eszi meg, gondolá a dada. Nem hittem volna, hogy ilyen torkos legyen. Emlékszem is már, hogy mindig elmara-
doz valami ürügy alatt, bizonyosan akkor torkoskodik. Ha megmondom a mamának, bizonyosan nagyon megharagszik. Inkább magam intem meg.

De az intés nem használt s tovább is így ment a dolog. Hanem minden kisül végre s egy napon, mikor Piroska ismét elmaradt, a dada nem hagyta annyiban, hanem utána lopózott és megleste. És mit látott? Piroska egy szegényes kis fiuhoz sietett és nagy örömmel neki adta a tizeskét. (Lásd a képet a 168—169. lapokon.)

— Ah, hát így vagyunk! Holmi haszontalan kis csavargóknak osztogatja a pénzt? No, már ezt csakugyan be kell jelen-
tenem a mamának.

— Gyuricza nem haszontalan csavargó, hanem derék, bár szegény fiu! felelé Piroska hevesen. És ha elárul, hát... hát nagyon fogok haragudni.

Hanem hát az ő haragjától az a kegyetlen dada nem ijedt meg, a mama megtudta a dolgot, Piroskának vallani kellett. Ugy volt biz az, hogy ő azt a sok szép tizeskét mindig Gyuriczának adta, gondolva, hogy otthon ugys kapnak majd oszonnát, a kis Fannika sem hal bele, annak a szegény Gyuriczának pedig olyan

nagy szüksége van rá... azaz hogy a szegény beteg anyjának. Egy napon keserves zokogásban találta egy kapunál Gyuriczát s addig-addig kérdezgette, míg Gyuricza elmondta, hogy szegény özvegy anyja betegesen fekszik, nincs semmijök, ő még nem tud keresni, csak kegyelemből ad nekik hajlékot ebben a házban a házmester s ő igyekszik ezt holmi apró munkákkal meghálálni, söpörget, vizet hord. De alig van egy kis száraz kenyerek. Hát Piroska szive mélyéből megsajnálta.

— Megállj csak, várj itt reám mindig délután, hozok neked mindig egy tizeskét.

Igy tüntek el a tizeskék és így maradt Piroska éhesen kicsi hugocskájával együtt.

Mikor elmondta, a mama mosolygott is, meg komoly is volt, ölébe kapta Piroskát, megcsókolta és így szólt:

— Jól is cselekedtél, kedvesem, nem is. Hogy a szegény szenvedőt megsajnál-
tad és segítetted, azt jól tetted; azt látom belőle, hogy jó szived van, tudsz áldozni másokért. De azt már mégsem tetted jól, hogy azt is oda adtad, ami nem volt a tied, mert a tizeskéhez hugocskádnak is volt joga. És azt sem jól tetted, hogy titkolóztál; mert lásd, ha nekem szólsz, én sokkal jobban megsegítettem volna szegény Gyuriczáékat. Meg is teszem még ma. Te pedig, kedves kis leányom, még a jobban se titkolózzál, hanem kérj tanácsot öregebektől, mert a ki tapasztalatlan, csupa jó szándék mellett is hibázhat.

Piroska ezt megértette, meg is ígérte és annál szivesebben megtartotta, mert ezután a mamával gyakran eljárt a szegény Gyuricza beteg anyjához és vitt nekik mindenfélét, amivel igazán segítve volt a szegények baján.

TÁVOL ÉDES ANYA.

(Képpel a czimlapon.)

ALUDJÁL kis hugom,
Csicsija, tente.
A mi jó anyánk a
Városba ment be.

Zöltséget, gyökeret
Vitt a piacra,
S hogy tőlünk elvált, oly
Bus volt az arca.

Nyugtalan éretted,
Édes kis szerelmem!
Ó, bátran mehetett —
Gondodat viselem.

A BÖLCS CZICZA.

— Állatmese. —

(Képpel a 173. lapon.)

OLDVILÁGOS éjszaka volt és Kóczos,
a házörző eb, kiállt az udvarra,
aztán ugatta javában a fényes
holdat.

A kerítés tetején boszankodva hall-
gatta ezt a czicza.

— Ugyan mit ugatsz oly rettenete-
sen? Talán azért haragszol, hogy én itt
ülök? Ha úgy van, inkább elmegyek.

— Oh dehogy, kedves czicza koma!
Nem haragszom én rád.

— Akkor hát mért ugatsz?

— A holdat ugatom.

— No, az már ugyancsak nagy bo-
londság. Szeretném tudni, mért ugatod a
holdat?

— Az igazat megvallva, én magam
sem igen tudom. Az apám meg az öreg-

apám is ugatta, az ő apjok és dédapjuk is
nemkülönben. Így van ez már, mióta
csak a mi híres kutya-nemzetségünk
létezik.

— Meghiszem, de mért van így?
Bántotta a hold valaha a ti nemzetség-
teket?

— Nem gondolnám, én legalább soha
sem hallottam róla. De hát mikor éjszaka
van, akkor sötétnek kellene lenni, hanem
az a vakmerő hold feltolakodik a nap he-
lyére és megvilágítja az éjszakát. Ez fel-
fordult világ és úgy gondolom, ez zavar
minket kutyákat, nem tudunk jó izüen
aludni. De már akárhogy van, elég az
hozzá, én kicsi kölyök-kutya koromtól
fogva megszoktam, hogy a holdat meg-
ugassam és ezentul is meg fogom tenni.

— Ez nagyon helytelen és oktalan
szokás. Az ilyenről le kell szokni.

— Persze! Nem olyan könnyű az,
már a természetemben van.

— Ez csak kifogás. Ha valaki tudja,
hogy helytelen és oktalan amit mivel, le
szokhatik róla. Csak egy kis akarat kell
a jóra.

— De ha nem lehet!

— Mondom, hogy lehet. Minél előbb
rászánod magadat a jóra, annál könnyeb-
ben eléred. Hogy is lehet valaki olyan
oktalan, hogy az ily gyönyörű holdvilágos
éjre haragudjék! Hiszen ennél én valami
kedvesebbet képzelni sem tudok.

— Ugyan mi benne olyan kedves,
szeretném tudni?

— Már hogy ne volna kedves? Ilyen-
kor kedvemre sétálgathatok a háztetőn,
padláson, udvaron, az egerek ilyenkor
szeretnek előbujni, jól megláthatom őket,

...jok és dédapjuk is
... ez már, mióta
... tyta-nemzetségünk
... mért van így?
... a ti nemzetség-

... én legalább soha
... hát mikor éjszaka
... llene lenni, hanem
... olakodik a nap he-
... az éjszakát. Ez fel-
... gondolom, ez zavar
... tudunk jó izüen
... hogy van, elég az
... ök-kutya koromtól
... hogy a holdat meg-
... meg fogom tenni.
... helytelen és oktalan
... kell szokni.
... olyan könnyű az,
... van.

... s. Ha valaki tudja,
... alan amit mivel, le
... egy kis akarat kell

... het!
... y lehet. Minél előbb
... óra, annál könnyeb-
... lehet valaki olyan
... gyönyörű holdvilágos
... zen ennél én valami
... sem tudok.

... benne olyan kedves,
... volna kedves? Ilyen-
... athatok a háztetőn,
... az egerek ilyenkor
... l megláthatom őket,

11. SZÁM.

lesbe állhatok és egy egy hirtelen ugrás-
sal megkaparítom a zsákmányt.

— Tehát zsákmányra leselkedel?
szólt Kóczos komolyan. Ez gyönyörű dolog,
mondhatom! Hiszen így rabló vagy, való-
ságos gonosz gyilkos.

— Oh persze! Ezt nekünk macskák-
nak meg kell tennünk.

— Dehogy kell! Láttam én jól, hogy
minden nap kapsz a csészében jó teje-
cset, az ebédnél
pedig annyi jó fa-
latot, hogy a fele
is sok. No már
szeretném tudni,
mi szükséged van
rá, hogy éjszaká-
nak idején prédá-
ra leselkedjél? Ez
csak rossz szokás
és ha akarnál, le-
szoknál róla.

— Az lehetet-
len, kedves Kó-
czos barátom. Az
apám és öregapám
is ezt tette, pedig
mindnyájan uri
cziczák voltak, bő-
ségben éltek. Tu-
dod, már az természete a macskának, hogy
ha egeret, madarat lát, megkaparítja és
megeszi; vagy ha nem éhes, legalább
megöli.

— De már ez nagyon gonosz szokás!
Még akkor is prédára lesni, mikor nem
vagy éhes. Már erről csakugyan le kellene
szoknod.

— Mondom, hogy nem lehet. Ha

tudjuk, hogy valahol egerek járnak: török-
szakad, de oda kell mennünk, mert nincs
annál nagyobb gyönyörűség, mint elfogni
a gyanutalan egeret. Már ez ellen hiába
beszél, ez a mi természetünk, ezt nem
hagyhatjuk el.

— Dehogy nem! Hiszen épen most
mondtad, hogy ha valaki belátja, hogy
helytelen dolgot mivel, csak akarni kell és
leszokik róla. Próbáld meg.

— Dehogy pró-
bálom! Ugy is tu-
dom, hogy meg
nem állanám.

— Ahá! Tehát
csak eddig tart a
bölcseséged? Ne-
kem azt mondtad,
hogy akarnom kell
és elhagyhatom a
rossz szokásomat,
de mikor a tiedről
van szó, látod,
hogy lehetetlen.
Kedves czicza ko-
ma, az ilyen böl-
cseség nem igen
sokat ér. Mert
igen könnyű és
kényelmes dolog

... UGATTA A HOLDAT. (Lásd a 172. lapon.)

másokban hibát találni, de leszokni a
hibáról, az már nem olyan könnyű feladat.
Azt hiszem, én ugatni fogom a holdat
ezután, is, te pedig lesni fogod az egereket,
akárki mit beszél. No de jól van, tegyünk
mégis próbát a javulásra. Igérjük meg
egymásnak, hogy abba hagyjuk eddigi
rossz szokásunkat.

A bölcs czicza fölállt és egy pár

pillanatig boszusan gondolkozott, hogy mit feleljen. De nem talált semmi okos feleletet, azért tehát hirtelen megfordult és leugrott a kerítés tulsó oldalára. Még csak nem is köszönt.

Kóczos fejcsóválva nézett utána.

— Hát így vagyunk, kedves bölcs czicza koma? Megszöktél a jó indítvány elől, ugy-e? Talán már nyomában is vagy valami egérkének és lesbe álltál. Nem bánom, a te dolgod. Csakhogy jövőre ne hívalkodjál annyira bölcs tanácsoddal, mert a ki másnak a hibáit ócsárolgatni akarja, kezdje legelőször is azon, hogy a maga rossz tulajdonságairól szokják le.

De Kóczos még nem fejezte és agatja a holdat.

A CSODÁS PERSELY.

EM mesét mondok, de valót — derék, jóra való valót, testté vált ígét.

Tíz éve, hogy a »Kis Lap« (1876. köt. 20. sz.) egy felszólítással fordult az ő kis olvasóihoz, melyben megismertette az »iskolai takarékpénztárak« intézményének üdvösségét.

Az akkori tíz évesek ma husz évesek, s így kinőttek már az elemi s gymnasiumi iskolákból. De jöttek nyomukban ujak; hiszen a »Kis Lap« főállása óta már egy második nemzedék hallgatja Forgó bácsi meséit, szavalgatja verseit és veszi elméjébe az oktató czikkeket.

Ujból ide igtatom, hogy tudjátok miről van szó s hogy, elolvassván: ne csak elmétekbe, de szívetekbe is véssétek.

*

Bizonyosan sokan vannak a gyermekek közt, a kik hallottak már valamit az iskolai takarékpénztárról. Nemeslelkű gyermekbarátok, derék tanítók kitalálták annak módját, hogy a gyermekek már korán megtanulhassák és gyakorolhassák azt, a mi később igen nagy hasznukra fog válni egész életükön át: megtanulják a pénzt becsülni, és megtanulnak takarékosak lenni.

És hogy történt ez?

Ugy, hogy az iskolában, a melyben a gyermekek takarékpénztára már életbe lépett, minden tanuló átadja fölösleges pénzét, — akár ha az csak egy krajczár is — a tanítónak; a tanító pedig mindegyiknek ad egy-egy ivereskét, melyben föl van jegyezve, hogy az illető tanuló mennyit tett a takarékpénztárba.

Hányszor megtörténik ugy-e, hogy a bácsi, a tanító; a kettő közül valamelyiket a szülők adnak pénzt is ajándékolni a gyermek jóformán nem is tud mit csinálni vele. Anyját nem kapnak, hogy valami nagy dolgot művelhetnének; a legtöbb gyermek tehát elkelti apró haszontalanságokra, mert nem tudja, milyen nehéz dolog a pénzt megszerezni. És a ki megszokja, hogy könnyedén fecserli a pénzt, az később, mikor már maga kénytelen magáról gondoskodni, sok bajba és viszontagságba jut.

Aki jólétet óhajt magának, annak korán kell megtanulni a takarékoságot, és később, mikor már ereje engedi, a munkásságot. Csak a munka és a takarékoság tanít meg arra, hogy a pénz igazi becsét megismerje, és hogy megismerje azt is, mily fontos és szükséges mindenben, a rend ami az élethez, a tanuláshoz tartozik. Mert nem csupán pénzben lehet takarékoskodni, gazdálkodni, hanem a ruházatban, papirosban, könyvekben, játékokban is.

A ki rendet tart, az egyuttal takarékos; a ki pedig takarékos, az rendet tart. E kettő mindig együtt jár. A mely gyermek szereti a rendet, az vidám, nyájas és elégedett. Az olyan gyermek a ki takarékos és meg tudja becsülni amiye van, az később is takarékos lesz, mikor már saját munkájával kell magáról gondoskodnia. Amít megkeresett, azt fogja

gyermek
t az iskolai
mekbarátok,
ját, hogy a
sák és gya-
nagy hasz-
megtanul-
takarékosak

ben a gyer-
pett, minden
akár ha az
k; a tanító
eskét, mely-
anuló meny-

ogy a bácsi,
g a gyere-
s a gyere-
ele. Anyja
ot művelnet-
elkölti spré-
lja, milyen
a ki meg-
t, az később,
ról gondos-
t.

ának korán
és később,
ságot. Csak
meg arra,
je, és hogy
szükséges
z, a tanu-
n pénzben
hanem a
n. játéksze-

takarékos;
rt. E kettő
ek szereti a
t. Az olyan
ja becsülni
s lesz, mi-
ll magáról
azt fogja

tudni megtartani, és így boldog, elégedett ember lesz.

Legyenek tehát a gyermekek takarékosak, és ha olyan iskolába járnak, a melynél már van iskolai takarékpénztár, vegyenek részt benne.

A legkisebb összeg, melyet megtakarítani lehet — *egy krajczár*. Hányszor adnak ki a gyermekek krajczárt is egészen hiába; nem gondolnak vele, hiszen olyan csekélység egy krajczár! Azonban ha félre teszik, majd megláthatják, mi lesz belőle. Nem kell gondolni, hogy egy krajczárt nem érdemes eltenni. Egyik krajczár a másokhoz gyűl, s krajczárból válik a forint, egy forintból pedig nagyobb összeg. Mert a megtakarított pénznek az a sajátága van, hogy kamatot ad, — vagyis, ugyiszlóván, magától szaporodik.

Természetesen nem tanácsos, hogy a gyermek havony legyen a takarékoság ügyében. De a ki takarékos, az még nem főszó, s a takarékoság nagy örömeket szerez. A ki hosszabb időn át egy krajczárt, egy tizeskét a másik után megtakarított, a helyett, hogy hiábavalóságra költötte volna, — milyen örömet érez, midőn később egyszerre azt veszi észre, hogy jókora összeg pénze van, mely egészen az övé, s mellyel vagy magának szerezhet valami szükséges, drágább portékát, vagy *másokkal tehet jót*. Erre egy szép példa is van: Franciaországban igen sok gyermektakarékpénztár áll fenn, igen sok jó gyermek rakja be oda krajczárjait. Történt nem régen, hogy az ország egy részében nagy vízáradások voltak, melyek sok embernek minden jószágát elpusztították. A szegény szerencsétlenek számára adományokat gyűjtöttek, s ekkor a gyermekek is adtak megtakarított pénzükből, még pedig összesen majdnem 16,000 frankot. Roppant összeg ez kis gyermekektől, sok szegény családot mentettek meg vele a nyomortól. Pedig a gyermekek ezt csak úgy adhatták össze, hogy hosszú időn át takarékosak voltak, nem költöttek el a krajczárt haszontalanságokra.

Ebből láthatni, hogy már a gyermek is tehet jót magával is, másokkal is, ha takarékos. Ezért tehát tanulja meg mindenki lassanként, mily becses dolog a takarékoság, s idővel, mikor már a jó szülők nem gondoskodhatnak a gyer-

mekekről, ez meg fog állhatni a maga erejéből is, nem szorul más emberek segítségére.

Hogy pedig megtanulhassa a gyermek a takarékoságot, mindenkor; midőn pénze van s el akarja költeni, fontolja meg, érdemes-e a költségre az, amit venni akar, van-e rá szükség? És ha nincs, akkor vigye a pénzt a tanítóhoz, hogy tegye el zámára a takarékpénztárba.

A magyarországi iskolai takarékpénztárak az ő fennállásuknak tizedik évfordulóját ünneplik most. Az intézmény valóban nagyon meggyarapodott. A kezdet évében, 1876-ban, 15 iskolában 2621 tanuló megtakarított 13,337 forintot — 1885-ben, tehát 9 évvel utána: 517 iskolában 23,404 tanuló megtakarított 132,412 forintot — az 1884. évi év végén: 119,339 tanuló 773,000 forintot. Pedig ez idő szerint 1,500,000 gyermek járja az iskolát; s így, ha ez intézménnyel valamennyi fog élni, képzelhető: mekkora sikert fog az felmutatni.

S daczára ennek, vagy tán *épen azért*: a »Kis Lap« soha nem fordult hiába az ő hiveinek jó kis szívéhez. Megtanulták a takarékoságot, s így, ha a kis beteg gyermekek, hajléktalan csecsemők vagy árvák fölsegélése volt szóban: a nevezett felebaráti czélok mindegyikének szép összegeket voltam képes juttatni.

És hogy tudjátok, első sorban kinek köszönhető a fennkimutatt fényes eredmény, közlöm veletek a nevét: ez *Weisz B. F.* királyi tanácsos ur, egy immáron 83 éves ősz bácsi, aki meghazudtolva korát, ifjui hévvel kapta föl az eszmét s terjeszti ki nem apadó buzgalommal.

Kívánjuk neki mindközönsegesen, hogy mentől dúsabb gyümölcseit szedhesse az ő nemes fáradozásának. **Forgó bácsi.**

TORKOS LENKE.

— Rejtett címekben. —

(A pontok a kihagyott szavak betűit jelentik.)

(Képekkel a 164 és 165 lapokon.)

A KIS Lenke, torkos Lenke
 A nagy ebédlőbe
 S hogy ne kopogjon topánja,
 Úgy surrant be

Valjon mit kereshet ottan?
 Hát a esészeben hon
 Belopózott' — s csak e régett!
 Csip is belőlük vagy

S hogy kicsipi — valjon mi ez?
 Hah, ki jár itt! Valjon mi
 Nem volt nesz az ebédlőben,
 Csak a Lenke szíve

Szive döbben — úgy megijedt!
 S most egyszerre — soha!
 Ingadozik, megesuszanlik,
 S az abrossza

Az abrosszal túl lecsörren,
 Csésze-, tányéreserép
 Rémultében nyugot esuklott —
 Megkeserüli a

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

»A Kis Lap« XXX. köt 8-ik számában közzölt szótágrejtvény megfejtését még beküldték: Pellet Mariska, Wiener Ella és Lípót, Beliczey Erzsike, Sternberg Matild és Zelma, Bernád Etelka és Gizella, Tóth Pista és Pali, Falcione Árpád, Frölich Dóra, Frommer Irma és Hugó, Wottitz Angela, Landsberger Elza és Ernő, Rozsnyay Etelka és Ilonka, Salzman Gízella, Kópeczek testvérek (Kinek az írása? F. b.) Geiger Terezi és Lóri, Buda Irma, Berger Jenő, Székely Irén, Ujházy Árpád, Dregály Mariska, Weiller Ella, Perényi József és Géza.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Maklary Andor. A hold sarlójának képét sohasem hibázhatod el, ha megjegyzed magadnak e latin mondást: *luna mendax*; IV-ed osz-

tályu gymnasista létedre tudni fogod, hogy ennek »hazug hold« a jelentése. Tehát: a telő hold *D* betűt mutat, s ilyenkor *crecscit*=nö; a fogyó pedig *C* betűt mutat, s ilyenkor *decrecscit*=fogy. — »Fehér ibolya.« Az adott felvilágosítás után természetes, hogy követeléseim nagyobb. Egészen gyakorlottságot mutat s egyes részleteiben gyöngédséget. De nagyon meglátszik a művecskén az olvasottak benyomása. Ekkora készültségtől jobbat várhatok s nyilván kapok is. — Vargha Imre. A pénzrel a »Jótekonyság« rovatában számoltam el. Aki oly értelmes levelet ír, mint te, az bizony egészen megérti a »Kis Lap«-ot. Heted fél éves tütől írásod és fogalmazásod — reményem a magadé — számot tesz. Meghiszem, hogy te is szeretnéd, sokad magaddal, ha a »Kis Lap« kétszer, vagy akár többször is jelenne meg hetenként. De erről a reménykedésről tagyetelek be. A »Kis Lap« a vasárnapi pihenő napra szánt olvasmány, míg a hétköznapok a komoly munkának vannak szentelve. — Berger Jenő. Hogyan ejtsem meg azt, hogy több lévén az olvasóm a te neveden, téged megkülönböztesselek? Még több a Balogh, Kovács, Braun, Gaál, Kohn, Nagy, Kiss, Gross, Klein, stb. nevű, s ezek mind beérik velem, hogy úgy jelen meg a nevék, mint a hogy beküldik. Hát aztán, ha a többi 30 vagy 40 Berger Jenő is mind azt kérné, hogy az ő nevéket is különböztessék meg, nehogy összetéveszték veled? Belátod már most keresed hiúságát? De azért ne hidd, hogy már most kevésbé szeretlek, mint többi apró híveimet. Sőt megrovással éppen szeretetemnek adtam jelét. Annát. Józsit üdvözölöm. — Több levedről a jövő számban.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, sziveskedjenek megrendeléseiket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt 40 kr.
 Félévre 2 frt 80 kr.
 Egész évre 5 frt 60 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használatát) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.